

oldstein
ferbach
Kohn
riska és
Szent-
Gross-
Erzsi,
Margit,
Margit
Serena,
Illyés
zibulya
Rezső,
ás, Do-
) Szil-
rján és
ándor,
Anna,
Alfréd,
atóan,
) Rei-
Fried
obbágy
Tafler
alovics
tintá-
lönben
Titze
Imre,
ird ki.
raskó-
ertzka
rszinyi
Halász
s Aliu
Margit
Ilona,
Dezső,

k s a
megfej-
rgit és
Géza.

ekék
frt.,
t., ifj.

napi-

ada-
si.

épület.

VIG BUKÁS. (Lásd a 78. lapon.)

XXXVI. kötet, 5. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. február 3-án.

AZ ODON HÁZ GYERMEKEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

AGYON forró nyár volt s Piroska a nap nagy részét a kert egy árnyas részében töltötte, a hol terebélyes fák alatt kényelmes kerti padok, székek, asztalok voltak elhelyezve. Ide jöttek hozzá látogatóba testvérei is, a kiknek ez jobban tetszett, mint ha bent a kastélyban kellett járniok, a hol azokban a fényes, csillogó termekben mindig félénken, zavartan mozogtak. Még Marczy is, a ki pedig már igen illedelmesen tudta magát viselni. Kint a fák alatt egészen otthon érezték magukat és rendesen be sem mentek a kastélyba, hanem egyenesen csak a kerti találkozó helyre, s ha Piroska néha kissé elkészt a reggelinél vagy ebédnél, már ott várták testvérei. Azután vigan folyt a játék az árnyas fák alatt. Jóformán az egész napot ott töltötték, csak ebédre mentek haza. Maradhattak volna ebédre is, mert Bokrosné minduntalan tartóztatta őket, Jani és Dani pedig egyszer-másszor maradtak volna is szívesen, mert olyanformát gondoltak, hogy ebben a fényes kastélyban alkalmasint jobb ebéd szokott lenni, mint otthon az ő szerény asztaluknál; de Marczy semmikép sem akart beleegyezni és mindig tudott valami okot mondani, amiért okvetetlen haza kell menniök ebédre.

Egy napon az a szokatlan dolog történt, hogy Piroska jócskán elaludt, megkésve jött ki a kertbe és a fiukat mégsem találta ott. Eleinte nem igen

csodálkozott rajta, gondolván, hogy talán otthon valami kis dolguk akadt. Kezdett tehát lapdázni Józsival, ami ugyan nem nagy multság volt, mert Józsi rettenően ügyetlen játékos is volt. Soha sem tudta a lapdát elkapni, azután meg úgy dobta vissza, hogy a legszemesebb játékos sem tudta volna elkapni, mert a lapda hol jobbra, hol balra oly messzire félre röpült, hogy szinte kutatni kellett, hova is lett? De azután meg lassanként türelmetlen is lett Piroska, hol maradnak azok a fiuk? Mért nem jönnek? Csak nem akarják talán, hogy egész nap ezzel a bamba Józsival töltse az időt?

— Eh, nagyon unalmas ez a lapdázás, inkább leülök és olvasok.

Az olvasásban sem telt ezuttal nagy öröme s már igazán kedvetlen kezdett lenni, mikor végre megpillantotta Janit, a ki sebes-futva jött feléje. Már messziről meglátszott rajta, hogy valami nagy ujságot hoz. El is kezdte mondani már husz lépésnyiről.

— Tudod-e, mi az ujság, Pirike? Nagy ujság, nagyon nagy, ki nem találád holnap reggelig sem. Vendégünk érkezett!

— Vendégünk? Ugyan ki lehet az?

— Azt sem találád ki egy hétig sem.

— No hát akkor csak mondd meg szaporán.

— Hiszen azért jöttem. Marczy és Dani kimentek a vasuti állomásra a vendég elé, én pedig ide szaladtam, hogy te is tudjad. Tegnap este, mikor haza mentünk, apácska azt mondta, hogy a Lenczi rokonunk — tudod, a Vilmos bácsi fia —

hozzánk jön a szünidőkre és ma reggel érkezik meg. Ugy-e, pompás? Most még vigabban leszünk, többen leszünk. Remélem, az a Lenczi derék, jó pajtás, a kivel el lehet játszani.

— És apácska mit szól hozzá?

— Hogy mit szól? Hát... hát szólni nem igen szolt semmit, én legalább nem hallottam. De bizonyosan ő is örül. Hiszen olyan régen nem volt nálunk vendég... tulajdonképen nem is emlékszem, hogy valaha lett volna. Ma korán reggel berendeztük neki a szobáját, még a te szobácskádból is elhordtunk egyet-mást, mert tudod: első a vendég, úgy illik, hogy kényelemben legyen. No persze, olyan kényelmesen nem lesz, mint te itt. De azért mégis jobb otthon nálunk. Szeretném, ha már te is haza kerülnél.

— Magam is szeretném. Egy-két nap mulva az orvos talán már megengedi.

— Csak sürgesd. No de most én sietek haza, mert úgy illik, hogy otthon találjon a vendég. Most már, Pirike, nem fogjuk itt tölthetni veled az időt... tudod, nem illenék, hogy magára hagyjuk rokonunkat. Isten veled! Szaladok haza!

El is tűnt mihamar, Piroška pedig elgondolkozva maradt ott egymagában. Ő nem volt olyan bizonyos benne, hogy apácskának egészen kedvére van ez a látogatás. Többször ejtett egy-egy olyan szót, melyből Piroška nem sokat értett ugyan, de annyit kiértett, hogy apja valami okból nincs megelégedve Vilmos bácsival és fiával Lenczivel. Ezek valami bajt, kellemetlenséget okoznak neki. De talán épen azért jött most Lenczi, hogy jóvá tegye, ha történt is hiba, talán

még vissza is hozza a pénzt, melyet kölcsön kéregettek, pedig bizony Darvas urnak nehezebbre esett kölcsön adni, mikor maga is jóformán szükölködött.

— No, talán épen ezt mind szépen rendbe hozzák most, biztatta magát Piroška. Akkor nagyon jó lesz. Magam is kíváncsi vagyok arra a Lenczire. Valjon olyan vig fiu-e, mint az én testvéreim?... Öregebb ugyan; apácska azt mondta, hogy még Marczinál is egy egész esztendővel öregebb, már szinte fiatal ember számba megy. Talán már nem is fog akarni velünk játszani.

Ezen aztán úgy eltöprengett, hogy még az ebédnél sem volt olyan beszédes, mint máskor. Bokros ur és neje is észrevették. Kérdezték is az okát, de hát csak úgy félig mondhatta meg, mert azt nem illett volna mondani, hogy ő bizony azt szeretné, ha most már otthon volna, a hol érdekes vendégrokona van, a kit még nem is ösmer. És ki tudja, eljön-e ide hozzá az idegen házhoz?

Ezen a napon nem jött, de meg a többi fiuk sem jöttek s így Piroskának unalmasan teltek az órái. De azért nem neheztelt; tudta, hogy testvérei Lenczit legelőször is otthon vezetgetik körül.

Az valóban úgy is volt; az egész nap elmúlt a nélkül, hogy Piroška valakit látott volna az otthoniak közül. Ezen már mégis boszankodott egy kicsit, de mindjárt megengesztelődött, mikor a következő napon Jani újra megjelent.

— Jaj, Pirike, de sok elmondani valóm van! Azt sem tudom, hol kezdjem... El akartam hozni magammal Lenczit is, de apácska nem engedte... azt

mondta, hogy Lenczi menjen inkább Marczival a mezőre, hadd lássa, hogyan dolgoznak a mezei munkások. Pedig Lenczit ez nem érdekli egy csöppet sem; fogadni mernék, hogy nem is mentek oda. Bizonyosan kitalált Lenczi valami mulatósabbat. Mert ügyes fiu ám, roppant ügyes! Nem is gondolnád, milyen kedves és ügyes! Aztán mennyit tud! Sokfelé járt, sok mindent látott s annyit tud mesélni, hogy akár reggelig és elhallgatná az ember. Aztán olyan vig históriákat tud az utazásairól, hogy még apácskát is megneveteti. Nem is csinál sok czerimóniát; alig volt egy-két óráig a házukban, már akár azt hihettük volna, hogy mindig velünk volt. Apácska nagyon megkedvelte.

— No, ezt szeretem, mondá Piroska. Attól féltém, hogy apácskának nem lesz kedvére ez a vendég... mert Lenczinek az apjától jöttek azok a levelek, melyek mindig elkedvetlenítették apácskát.

— Alkalmasint tévedtél ebben, Pirike. Mert az bizonyos, hogy Lenczinek bőven van pénze, tehát nem igen hihetem, hogy az apja a mi apácskánkat zaklatta volna pénzért. Marczit és Dani egészen elámulnak, mikor a vasuti állomáson először látják Lenczit. Első osztályu kocsiban jött... tudod, a nagy urak utaznak így... aztán a világért sem hozta volna a táskáját, és azt sem engedte, hogy Marczit vagy Dani vigyék. Ez nem illik uri emberekhez, azt mondta. És egy forint borravalót adott egy parasztleánynek, a ki a táskáját hozta, utközben pedig ezüst tizeskét dobott egy öreg koldusnak. És sokkal szebb ruhái is vannak, mint nekünk; látszik,

hogy mindig nagyvárosban élt urak közt. Olyan gombos cipője van, mint nálunk az iskolában a főispán fiának.

— És meddig marad nálunk?

— Alkalmasint az egész vakáczió. Ha ugyan meg nem unja. Ettől különben nem félek, mert hamarosan talál ő mulatóságot. Mindjárt tegnap besétált Marczival a községbe és ott a vendéglőben fölfedezte, hogy van teke-asztal. Játszottak is rajta, tanította Marczit, a kinek ez nagyon tetszett. De Lenczi azt mondja, hogy nagyon hitvány teke-asztal, nem lehet rajta igazán jól játszani. Kérdezte, hogy itt a kastélyban nincs-e? — itt jobban meg tudna minket erre a szép játékra tanítani.

— De hát apácska mit szól hozzá, hogy ott jártak a korcsmában? Ő ezt mindig nagyon tiltotta.

— Oh, az már régen volt, mikor még egészen kis fiuk voltunk. Aztán egészen más az, ha Lenczivel megyünk, a ki már jól ismeri az efféle dolgokat. Danika persze nem jöhet velünk, ő még kicsiny az ilyen mulatságra. Tegnap is hogy megjárta!

— No, csak nem történt valami baja?

— Nem épen... de ő maga bizony már azt hitte, hogy mindjárt meghal. Tudod, az úgy volt, hogy ebéd után kimentünk a kertbe és Lenczi azt mondta, hogy ilyenkor nagyon jó a szivarozás. Pompás szivarkái vannak, maga sodorja illatos török dohányból, aztán oly gyönyörűen eregeti a füstöt. Dani nagyon megkivánta és mikor Lenczi azt mondta, hogy még nem neki való, Dani hetven-

kedett, hogy de bizony elbirja ő. Lenczi tehát adott neki szivarkát, Dani el is szivta, de mire végére ért, már láttuk, hogy kékül-zöldül, tántorog mint a részeg ember. Roppant mulatságos volt!

Piroska nem találta ezt olyan nagyon mulatságosnak és meg is mondta, de Jani nagyot nevetett.

— Nem értitek ti leányok az efféléit. Eleinte persze nehezen megy, de szokni kell hozzá annak, a ki legény akar lenni. Látnád csak Lenczit, mily gyönyörűen füstölget! Szerettem volna, ha eljöhet velem, de apa semmikép nem egyezett bele; meg nem foghatom: miért. Pedig Lenczi nagyon szeretne ide jönni... tudod, ez a kastély őt is ép úgy érdekli, mint minket, mert a mi dédapánk volt az ő dédapja is. Aztán ő is szeretné ismerni ezeket a Bokrosékat, a kik most beültek a mi ősi kastélyunkba. Nagyot nevetett, mikor elmondtam, milyen jámbor öreg ur a vén rőfös-kereskedő... de apácska ezért megharagudott és azt mondta, nem szabad gunyolódni azokon, a kik oly barátságosak hozzánk és kivált hozzád.

— Igaz is! mondá Piroska élénken.

— Persze hogy igaz. Hiszen mi nem is gondolunk igazán semmi rosszat, csak egy kicsit tréfáltunk. Lenczi roppantul ért az efféléhez.

— Valjon én jó barátságban lehetek-é majd vele? tünődék Piroska.

— Meghíszem azt! Mihelyt meglátod, mindjárt szeretni fogod. Hallanád csak, milyen gyorsan tud játszani még a szép zongoránkon is. Énekel is hozzá, majd meg füttyöl, egész hangversenyt rendez egymaga.

— Jaj, csak a házban ne sokat lár-mázzatok! Tudod, apácskának nyugalomra van szüksége.

Most már, hogy ennyi jó híret hallotta, még inkább szeretett volna Piroska mentül előbb találkozni Lenczivel. Testvérei aztán, bár ritkábban mint azelőtt, meg-meglátogatták és mindig csak Lencziről beszéltek, nem győzték dicsérni kitünő rokonukat. És Piroska megismerkedhetett vele, mielőtt haza ment volna. Ezt is Bokrosnének köszönhetette.

Gyönyörű nyári napon Bokrosné azt indítványozta, ránduljanak a kis erdőbe s a fiuk is sétáljanak oda, van ott egy nagy tisztás, a hol játszhatnak, lapdázhatnak. Jani, ki reggel látogatóban volt Piroskánál, megvitte a hirt haza és a kirándulás létre is jött. Mikor Piroska oda ért Bokrosné asszonnyal a kocsiban, a fiuk már javában lapdáztek és kergetőztek.

Egy árnyas fa alatt a kocsi-vánkosból kényelmes ülést csináltak Bokrosné és Piroska számára s a kis lány épen le akart ülni, mikor egyszerre csak azt érezte, hogy valaki megöleli és megcsókolja, aztán nyájas, kedves hangon így szól:

— Te vagy a Pirike, ugy-e? Nekem is Pirike leszel, mint a testvéreidnek. Én a Lenczi vagyok és azt szeretném, ha jó rokonok lennénk.

Piroska sem kívánt egyebet és mindjárt megszerette a nyájas, barátságos fiut. Lenczi valamivel nagyobb még Marczinál is, de nemcsak nagyobb, hanem ügyesebb és bátrabb föllépésű is. Mihelyt Piroskával megismerkedett és néhány szót váltott, azonnal Bokrosnéhoz fordult, illedelmesen bemutatkozott és kérdé, szabad-é egy

kicsit itt maradnia? Bokrosné természetesen nagyon szívesen marasztalta, mert neki is mindjárt nagyon megtetszett az ügyes viseletű fiu.

Az már bizonyos, hogy nem olyan volt, mint Jani vagy Dani, vagy akár a nagyobb Marcsi is, a kik lehetőleg elkerülték, hogy ne kelljen sokáig kissé idegebb emberekkel beszélgetniök; s ha már el nem kerülhették, bizony nem sok köszönet volt a beszédjökben, mert örökké zavarban voltak, alig tudtak egyebet mondani, mint »igen«-t vagy »nem«-et, azt is úgy, mintha valami nagy bünüket vallották volna meg. Bezzeg értett Lenczi a szóhoz! Nem telt bele öt percz, már oly kedélyesen csevegett Bokrosné asszony-nal, mintha régi jó barátok lettek volna. Mesélt mulatságos kis történeteket, melyek vele estek meg; beszélt idegen városokról, országokról, a hol az apjával járt és Bokrosné titkon olyanformát gondolt, hogy ennél kedvesebb, derekabb fiut alig ismert. De még Piroska is körülbelül ilyet gondolt, elhallgatta volna órákig a Lenczi mulatságos beszédét. Csakhogy nem hallgathatta sokáig, mert rövid idő mulva már közeledett feléjük Jani és messziről integetett.

— Jöjjetek hát már! Meddig várjunk még a játékkal? kiáltá.

Lenczi azonban nem mozdult. Mosolyogva mondá Bokrosnének:

— Ezek az én unokatestvéreim ropantul szeretik az ilyen szaladgáló játékot. Piroska, talán te elmehetnél hozzájuk és kisegithetnéd helyettem. Az igazat megvallva, én nem igen értek az ő játékukhoz

és sokkal jobban szeretem, ha kellemesen elcseveghetem az időt.

Bokrosné ilyenformát gondolt: meglátszik, hogy ennek a Lenczinek igazi uri szokásai vannak. Biztatta is, hogy csak maradjon ott mellette. Mivel azonban Jani nagyon türelmetlenül integetett, Piroska felugrott és oda szaladt.

— Lenczinek nem igen tetszik a játék, mondá Piroska. Nagy beszédbe eredtek a néivel.

— Mindjárt gondoltam. Előre megmondta, hogy meg fogja hivatni magát a kastélyba, hogy csak akarnia kell, hát sikerülni is fog neki. Képzelem, mit mindent fecsegett össze Bokrosné asszonynak.

— Épen az imént azt mondta, hogy ők voltakép régi jó ismerősök, mert ő sokszor volt a fővárosban a Bokros ur boltjában bevásárolni.

— Üres beszéd! Soha sem volt ott, még a híret sem hallotta.

— Ugyan Jani, már hogy mondatsz rá ilyet! Hiszen eddig mindig nagyon pártoltad és szeretted.

— Szeretem én most is, de azért nem vagyok ám olyan ostoba, hogy ne lássam, mi a fehér és a fekete. Már egy párszor észre vettem, hogy szeret hetvenkedni, nagyokat mondani és egy kicsit hamiskodni is. Ha a kis Danit szedi rá, azt nem bánom, az csak tréfa; de már az nincs rendjén, hogy apánkat is rászedi. Tegnap is roppant komoly képpel elhitette vele, hogy este a kertben sétálgattunk, pedig ott sem voltunk. Tudom, hogy nem gondol semmi roszt,

mikor ilyet tesz és beszél, én sem haragszom, de hát azért ez még sincs rendjén.

— Ugyan ne fecsegj a világba, szolt közbe Marczi, ki ezalatt szintén oda érkezett.

— Jól van no, hiszen nem szólok már semmit, tudom, hogy nem szereted hallani. Mert tudnod kell, Pirike, hogy a mi kedves Marczinknak nincs már kedvesebb teremtés a földön, mint Lenczi. Olyan jó pajtások lettek, hogy már semmi hasznát sem lehet venni a játéknál, ha Lenczi nincs velünk.

A játék csakugyan nagyon unalmasan folyt és szinte örültek, mikor Bokrosné messziről integetett és hívta viszsza Piroskát, mivelhogy már ideje haza menni. Odagyültek mindnyájan a kocsihoz, Piroška előre be is ült, a fiuk pedig bucsuztak, kivéve Lenczit, ki folyvást nagyon bizalmasan beszélgetett Bokrosnéval és olyan formán járt-kelt, mint aki nem gondol bucsuzásra, hanem el fogja kísérni Bokrosnét. Ugy is volt, mert Bokrosné így szólt a fiához :

— Józsi, te ülj a bakra, Lenczi majd beül hozzánk a kocsiba. Velünk jön egy kis ozsonnára. Szeretném, kedves fiaim, ha ti is mind eljőnnétek.

De Marczi erre azt felelte, nem lehet, megígérték apának, hogy korán hazatérnek.

És egyuttal oly szemrehányólag nézett Lenczire, mintha ez valami nagy sértést követett volna el ellene. De Lenczi ezt nem vette észre.

(Folytatása következik.)

A T I T O K.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

GY vasárnapon Menyus bácsiék éppen ebédnél ültek, mikor Elek benyitott. Menyus bácsi fölkelt, hogy a gazdája fiát tiszteességgel üdvözölje.

— Kérem, ne zavartassák magukat. mondá Elek bizalmas barátsággal. Csak egy pillanatra jöttem be Károlyhoz. Nézem a templomban, de nem találtam s attól félttem, hogy talán beteg.

— Oh dehogy, szólt Károly. Csak a torkom fáj egy kicsit. . .

— Igen, most még csak egy kicsit, de nagyobb baj is lehet belőle. Azért nem eresztettem a templomba sem, mondá Menyus bácsi.

— Jól is tette, mert ott csakugyan hüvös volt. De hozzánk talán eljöhetne délután. . . atyám meghagyta, hogy hívjam meg Károlyt ozsonnára.

Károly szerényen és habozva hallgatott, de Menyus bácsi vidáman felelé :

— Oda elmehet, tudom, hogy nem fognak futkosni, sem pedig valami hideg helyen ülni. A tulságos kényeskedést úgy sem szeretem, az nem nekünk, szegény embereknek való.

— Oh, én el is megyek örömet, mondá Károly.

— Hát csak jöjj, még pedig lehetőleg korán, mert valami fontos mondani valóm van. Aztán jól kösd be a nyakadat.

Ebéd után Károly nem is késlekedett sokáig. Sietve elkészült leczkéjével, aztán ment barátjához. Nem is tért haza

csak késő este, úgy, hogy ez már szinte nem is volt kedvére Menyus bácsinak, ki szelid figyelmeztetéssel mondá:

— Nagyon sokáig maradtál ott az uraságnál. Már azt hittem, vacsorára is ott fogtak.

— Oh dehogy!

— Akkor hát korábban kellett volna bucsuznod. Ugy tudom, Szentés ur nyolcz óraker vacsorál és nagyon pontos.

— Hát már olyan későre jár az idő?

— Már kilencz-re jár. Máskor ne maradj ott oly sokáig. Nem szabad az olyan uri házban tulságosan sokáig maradni, mert akkor alkalmatlan vendégnek tartanak.

A legközelebbi szünnapon Károly megint azonnal ebéd után Elekhez ment és

megint csak késő este tért haza. Menyus bácsi kissé csóválta a fejét, de nem szólt, hanem leült a vacsorához. De a gyerekek nem hagyták szó nélkül a dolgot.

— Oh, Károly most már egy csöppet sem törődik velünk... ha szünideje van is. Soha sincs itthon... pedig azelőtt milyen szépen játszottunk!

Károly lesütötte a szemeit a tányérjára és a viláért sem pillantott volna fel. Nehány nappal később Menyus bá-

csinak a város egy távolabbi részében volt dolga s este járt el benne, mikor a munkából haza ment. Egyszerre úgy vélte látni, mintha nem igen meszire egy házból Elek és Károly léptek volna ki. Már esteledett, de azért úgy hitte, hogy nem csalódik. Kiáltott is feljök, de talán nem hallották, mert gyorsan eltűntek egy mellék utczában. Mikor Menyus bácsi haz ért, Károly már otthon volt, de egészen

kipirulva. Lát szott, hogy nagyon futott és épen csak most érkezett.

Menyus keményen szemébe nézett és kérdé:

— Hol jártál?

— Én... én?

Eleknél voltam.

— Eleknél? Fogadni mertem volna, hogy a kis piacon láttalak Elekkel.

— Az... az meglehet... ott is jártunk, felelé Ká-

roly akadozva.

— És mi dolgotok volt ott? Tudod, hogy nem szeretem, ha este az utczákon kóborolsz.

— Dolgunk volt ott... papirost vásároltunk.

— Papirost? Micsoda oktalan beszéd ez? Hát nincs itt mindjárt a sarkon papiros kereskedés? Talán másvalahol jártatok?

De erre Károly azzal az ő becsületes őszinte tekintetével felelé:

...LEVELET IRT. (Lásd a 77. lapon.)

— Igazán nem, kedves bácsi! Ugy van, a mint mondom. Csak ott kaphatunk olyat, minőre szükségünk volt.

Menyus bácsi erre ismét szelidebb hangon szólt:

— No jó, hiszen még eddig soha sem hazudtál, hát elhiszem. Csak aztán maradj a jó uton, kedves fiam. Elek urfi derék fiu, de hát az ilyen gazdag urfi sokat megtesz, ami tulajdonképen nem helyes. No, ez nem az én dolgom, az ő apja lássa, hogy

neveli. Neki talán nem is olyan nagy baj, ha valami botlást követ el, könnyebben jóvá teheti. De te vigyázz, ne engedd magadat valami roszra csábitani, mert a szegény embernek legdrágább kincse a jó hire és becsülete. Ha valami roszat tudnának meg rólad, ha kicsapnának az iskolából és hired elterjed-

ne, hogy hibás viseletű fiu vagy, tönkre volnál téve egész életedre.

— Azt soha sem fogják rólam hallani! mondá Károly némi büszkességgel s bátran szemébe nézett nagybátyjának.

— Ezt szeretem hallani. De aztán állj is szavadnak. Kezet rá!

Ekkép rendbe jött a dolog és megint békességben édegeltek. Károly és Elek ezután is nagy barátságban maradtak, sőt

most már alig mult nap, hogy Károly el ne ment volna Elekhez. Akár hányszor megesett, hogy Károly nagy sietve, későn érkezett haza; de Menyus bácsi, mivel Károly olyan ünnepies ígéretet tett, nem szólt többé, csak kissé gondosabban figyelt a fiúra és pontosan megjegyezte járás-keelését. És végre aztán mégis csak oda jutott megint, hogy nem tetszik neki ez a dolog.

Egy napon, a mint Szendei ur a gyárban körülnézett és szokása szerint elbeszélgett Menyus bácsival, ez így szólt:

— Megkövetem alásan, mondanék valamit, ha nem venné rosz néven...

— No, csak szóljon. Menyhért. Régi jóbarátok vagyunk mi.

— Csak azt akarom mondani, hogy ez az én öcsém, a Károly, sokszor eljár az

Elek urfihoz. Én már figyelmeztettem, de hát az ilyen fiatal gyerek nem tud mértéket tartani és úgy látom, hogy nagyon is sokszor és nagyon is sokáig marad ott, bizonyosan alkalmatlan is...

— Oh dehogy! felelé Szendei jókedvüen. Szó sincs róla! Azon ugyan ne aggódjék egy csöppet sem. Elég nagy a házam, Károlyt pedig szeretem, derék fiu, gondunk lesz rá, hogy ember váljék

... ELOLVASTA. (Lásd a 78. lapon.)

belőle. Aztán ha néha eljön is, csak kölcsönbe megy. Az én fiam sokkal többször alkalmatlankodik ott maguknál, majd minden este ott van.

Menyus bácsi nagyot nézett s hamarjában nem is tudta, mit mondjon. Hiszen Elek már régóta nem volt náluk. Itt hát valami hiba van. De nem szólhatott többet, mert Szendei odább sétált.

— Jobb is, hogy nem szóltam mindjárt, gondolá Menyus bácsi. Talán ok nélkül busitanám el jó gazdámat. Ha csakugyan van hiba, elég korán megtudja. Lehet, hogy csak valami félreértés... csak én gondolom, hogy Károly is, Elek is hazudoznak, mindegyik azt mondja otthon, hogy a barátjához megy, pedig aztán együtt kóborolnak valahol. No, nem mondom... talán nincs úgy... de végére kell járnom, tisztába kell hoznom ezt a dolgot.

Mikor délben haza tért, otthon mindenki meglepetve nézett rá. Nem azzal a vidám, nyugodt arccal jött, mint rendszeren. Láthatták, hogy valami baj van. Csak azt nem tudhatták, micsoda. Az ebédnél mindnyájan félénken hallgattak s Menyus bácsi is ránczba öltött homlokkal ült ott és szóltanul evett. Néha-néha azonban szigorú pillantást vetett Károlyra, ki ezt mihamar észre vette. Most már Károly is még szóltanabb és nyugtalanabb lett, szinte látszott, hogy fél valamitől, szeretett volna mentül hamarébb elillanni, de még nem volt itt az iskola ideje, nem mozdulhatott.

Amint az ebédnek végére értek, Menyus bácsi komolyan, de lehetőleg nyugodtan kérdé:

— Károly fiam, hol voltál tegnap délután?

— Eleknél... meghívott oszonnára.

— És az egész idő alatt, a míg nem voltál itthon, mindig a Szendei ur házában voltál?

Ugy látszott, hogy nagyon fogas volt a kérdés. Pár pillanatnyi mély csönd következett. Károlynak hideg veríték ült ki a homlokára s végre, mintha fojtogatta volna valami, nagy nehezen, kinosan kinyögte:

— Nem... nem az egész idő alatt.

— Hát hol voltatok?

Károly lesütötte a szemeit, de nem felelt. Menyus bácsi, a rendszeren oly jószágos, szelid ember, kipirult a haragtól, szemei villogtak s kemény, fenyegető hangon mondá:

— Nem hallottad, mit kérdeztem?

A fiu nem felelt. A haragos öreg fölugrott s izmos kezeivel megragadva Károlyt, megrázta.

— Rögtön felelj, különben jaj neked!

A hányan csak ott voltak, mind elképedtek és megrémültek. Ebben a békességes, szerető hajlékban még talán soha sem történt ilyesmi. A gyerekek félve néztek haragos atyjokra, anyjok pedig szintén megdöbbsent, de aztán szeliden, csitítólag szólt férjéhez:

— No, no, kedves öregem, ne engedd hogy a harag elragadjon. Magad mondod gyakran, hogy az ember megbánja, amit hirtelen haragban cselekszik. Hiszen még nem tudjuk, rosztat tett-e Károly? Talán inkább beszél, ha látja, hogy nem haragszol oly nagyon. Próbáld csak meg.

Menyus bácsi a szelid szavakra lecsilapult és eleresztette Károlyt.

— Igazad van, asszony, igazad van. Szép szerivel jobban elintézhetjük. Hiszen nem is szoktam én indulatoskodni, de most kihozott a sodromból ez a szokatlan dolog. Károly mindig őszinte, becsületes volt, szót fogadott, de most egy idő óta jól látom, hogy alattomoskodik, a szavamra pedig nem hallgat. No, beszéljünk csak nyugodtan, csöndesen. Vagy talán azt akarod, Károly, hogy egy magad légy velem, más ne hallja?

A fiu busan rázta a fejét.

— Igazad van, a titkolózás nem ér semmit. Egymás előtt ne rejtegezzünk semmit, tudjon mindenki mindent. Hát csak beszélj őszintén és ne félj semmitől. Ha hibáztál, legjobban, ha nyíltan megvallod. Tudod, hogy ugy tekintelek, mint a saját fiamat s arra törekszem, hogy megmentslek a bajtól. Ugy-é, Elekkel együtt valami gonosz csinybe keveredtetek, rossz társaságba kerültetek?

— Nem, azt nem tettük! pattant ki Károly.

— No, csak gondold meg jól. Ti fiúk sokszor nem is tudjátok, milyen rossz társaságban vagytok. És te persze azt hiszed, hogy jó uton jársz, mert a gazdag Elekkel vagy. Csakhogy ő is rosszra tévedhet és én azt hiszem, ő csábított téged rossz utra. Meghiszem, hogy nehezedre esik őt elárulnod. Ti fiúk szörnyen nagyra vagytok azzal, hogy nem áruljátok el egymást, még ha tudjátok is, hogy hibás uton jártok. Pedig ez hiba, mert a rosszban lenni állhatatosnak nem dicsőség.

— Nem teszünk mi semmi rosszat, mondá Károly szilárd hangon.

— Jól van, jól, hiszen én azt mindjárt gondoltam, hogy ilyenformát fogsz mondani. Ti magatok meg vagytok elégedve egymással. De az nem elég. Ha nekünk öregeknek gyanunk van, akkor kötelességtek őszintén megmondani mindent. Mondom, ne félj semmitől, nem akarok valami kegyetlen bírás lenni. És a barátodat se féltsd. Nem az én dolgom, hogy Elek urfira vigyázzak, elvégi azt az ő apja, elég okos ember hozzá. Én csak a te dolgoddal akarok tisztában lenni. Azért ne makacsodjál tovább, mert azt nem tűröm. Aki az én házamban van, az nekem engedelmeskedni tartozik. Most tehát mondd el, hogy körül-belül tiz nap óta hol jártatok, mit csináltatok?

Mély csönd támadt. Károly nagyot fohászkodott, azután így szólt:

— Nem mondhatom meg, kedves bácsi.

Menyus bácsit megint elfogta a harag. Össze ránczolta a homlokát.

— Micsoda? Nem mondhatod meg? Mikor én valamit parancsolok, akkor neked még fontosabb lehet valami?

— Oh Istenem... hiszen megmondanám szívesen, de nem szabad... szavamat adtam rá, hogy nem teszem.

— Én pedig épen most a szavamat adtam, hogy házamban nem lehet senki, a ki nekem nem engedelmeskedik! szólt mennydörgő hangon Menyus bácsi. Már elég volt az alkudozásból. Még egyszer és utoljára kérdelem: megvallod-e vagy sem?

— Nem tehetem... nem szabad! felelé Károly kétségbeesetten.

— Jól van, szolt Menyus bácsi hirtelen, nagyon nyugodtan. Akkor tehát nincs többé egymással semmi dolgunk. Sok beszédre nincs időm, ütött az óra, mennem kell dolgomra. Mikor haza térek, itt ne lássalak többé. Már itt nincs számodra hely.

Károly elsápadt, a gyerekek is sirva fakadtak, anyjok is elszomorodott és kérleni akarta volna férjét, de jól ismerték Menyus bácsit. A milyen jószívű volt, épen olyan hajthatatlan is tudott lenni. Még az ajtóból is visszaszolt:

— Ugy legyen, a mint mondtam, mert jaj annak, a ki ellenem merne tenni!

Elment s mindnyájan nagy busan maradtak hátra. Meg sem próbálták többé beszélni a dolgról. Károly egy ideig szótlanul, könyezve maradt a helyén, aztán nagyot sóhajtvá, fölkel.

— Most iskolába kell mennem. Majd ha visszajövök, összeszedem a holmimat és elmegyek a Babi nénihez. O talán még befogad. De a szavamat nem fogom megszegni, akármi történjék is.

És mire esteledett, benyitott a Babi néni házába.

(Vége következik.)

KÉPREJTVÉNY.

A CZICZA ÉS AZ EGEREK.

TÜRELMESEN leskelődött a ravasz cicza; az egerek megszagolták, hogy ott van, nem jöttek elő.

— Csak leselkedjél, gonosz cicza! Nem vásik a fogad egér-pecsenyében, kiálták neki a lyuk mélyéből.

A cicza elsompolygott. Egész nap nem tért többé vissza, de még másnap sem. Az egerek örvendeztek, hogy kegyetlen ellenségök már bizonyosan bele únt a vadászatba.

Harmadnap sajtósárgos panaszkodást, sóhajtozást hallottak. S amint kidugták egy kicsit a fejüket, mit láttak!?

A cicza volt ott, de nem leskelődött, hanem a kamara közepén ült rettentően busan. A szemei be voltak kötve és panaszos hangon keservesen sóhajtozott.

— Oh jaj nekem! Oh én szerencsétlen macska! Mi lesz most már belőlem! Jaj, csak bele ne kötöttem volna abba a dühös pulyka kakasba! Kivájta mind a két szememet... most mit csináljak! Soha sem látok többé egeret! Még ha az orrom előtt tánczolna, sem tudnám megfogni!

Nagy öröm lett erre az egér-seregben.

— Ugy kell neki! Most már nem kell félnünk tőle, most már mi fogunk ki rajta!

Előjöttek mind és körbe fogták a vak macskát. Olyan tánczot jártak körülötte, hogy csak úgy porzott a palló.

— Jó volna egy kis egér-pecsenye, ugy-e, gonosz? Csakhogy nem jut belőle

többé, a vak macskától nem félünk, mert mi szemesek vagyunk.

— Látom, ti oktondik!

Ezt a macska mondta és abban a pillanatban már két egeret lefülelt éles karmaival.

— Jaj jaj! Nem vak! Rászedett, nem vak! kiálták s a ki még tehette, hanyatt-homlok elmenekült.

— Nem biz én, kedves egérkéim, eszem ágában sincs, hogy vak legyek. Hanem ti voltatok vakok, mikor elhittétek. Így most pompás lakomát csapok dupla porció egéren.

Az elfogott két egér hiába vergődött, nem menekülhetett.

— Jaj nekünk, sóhajták a végső pillanatban. Okuljatok társaink s ha régi konok ellenséget láttok, óvatosan higyetek a szavának, mert az elbizakodott hirtelenkedés és káröröm csak veszedelmet terem!

TESTVÉRI SZERETET.

*HOGY nagyobbra nőttél hugom Évikém:
Iskolába mindig elkísérlek én.
S meg is várlak, hogy velem jöhess haza,
Hugocskámnak uton ne essék baja.*

*Othon aztán elővesszük könyvedet,
Tanulgatunk, míg elhúzzák a delet.
Ebéd után játszogatok te veled,
Estére meg tündérmesét mesélek.*

ANIKÓ TITKA.

— Kicsi példa a kicsinyeknek. —

(Képpel a 72—73. lapokon.)

SSZE-VISSZA járt a kis Lottika az egész házban, udvaron, kertben, mind hiába. Aztán megállt az udvar közepén és kiáltozott:

— Anikó! Anikó! De hát hol vagy?!

Erre sem kapott semmi választ. Már erre egészen kedvét veszté. Bement a szobába. Legalább képes-könyvével fog mulatni.

Hát amint a szélső szobába nyit, ott látja Anikót, az ő nagyocska testvérkáját. Mindenütt kereste, csak épen itt nem. Anikó pedig nem hallotta a kiáltozást, mert egészen el volt merülve a dolgába: levelet irt a távol levő mamának.

(Lásd a képet a 72. l.)

— Mit csinálsz? kérdé Lottika.

— Láthatod: levelet írok.

— De kinek?

— Mamának. Bizony irhatnál te is, nagyon jó néven venné.

— Irnék is... de mikor nem tudok. Minap is, mikor apácskának irtam, nevetek a leveleken, azt pedig nem szeretem.

— Meghiszem. De hát irj olyat, hogy ne nevensenek rajta. Lásd, az én leveleimen soha sem nevetnek.

— Persze hogy nem, mert neked valami titkod van, hogy kell szép levelet írni.

— Dehogy van, te kis bohó. Csak menj és ird meg a leveledet, aztán mutasd meg nekem, majd megmondom, jó-e?

Ez a biztatás felbátorította Lottikát. Neki fogott, azaz jó ideig csak neki készült. Aztán törte a fejét, hogy kezdje, mit írjon? Huszszor is bemártotta a tollát, de mindig bele száradt a tinta s nem irt le egy szót sem. Anikó már rég elkészült, jóformán el is feledte már az egészet és más dolgai után látott, de Lottika még mindig ott kinlódott. Végre valahára elkészült és szaladt a levéllel Anikóhoz. Ez figyelmesen elolvasta s Lottika nagy keserőséggel látta, hogy Anikó nevet. Hogy is ne, mikor annak a levélkének nem volt se füle, se farka, semmiféle értelme.

— Nem jól van, Lottika. Várj csak, elolvasom neked, mit irtam én.

Elolvasta. (Lásd a képet a 73. lapon.) Az persze szép, ügyes levél volt s Lottika felsóhajtott:

— Oh, ilyet én soha sem fogok tudni írni! Mondom, neked valami titkod van.

— Dehogyan! Nem titok az, hanem igen egyszerű dolog. Megmondom és ha nem felejtet el, mindig szép és jó levelet fogsz írni mindenkinek.

— Jaj de szeretném!

— No's, akkor hát csak egyre figyelj. Ha leülsz a levélíráshoz, ne törd a fejedet azon, hogy valami ritka, czifra dolgot írj le. Hanem képzeld azt, hogy ott vagy az előtt, a kinek írni akarsz és irás helyett szóval, szépen illedelmesen mondod el neki magadról és másokról, amit el tudsz mondani. Mert a levél nem egyéb, mint leírt társalgás. No, most próbáld meg, mit mondanál el a mamának, ha itthon volna és kérdezné: hogy voltál, mit csináltál egy hét óta?

— Oh, azt el tudnám mondani. Ezt irjam le? Megpróbálom.

Nemcsak megpróbálta, hanem meg is tette; leírta, mint folytak a dolgai, mennyire szeretné ismét látni a mamát. És olyan hamar kész lett a hosszú levél, hogy maga is alig akarta elhinni.

Meg is köszönte Anikónak, hogy beavatta a titkába. Ezentul pedig nem volt többé megakadva, ha levelet kellett bárkinek is írnia.

V I G B U K Á S.

(Képpel a czimlapon.)

FEL szaporán!

Hol van a szán?

Hopp Ferikém,

Ülj no megém!

Zúgva rohanjon a szán le a parton,

Szíjját fogja vigyázva a markom;

Húzom erősen Fercsike, tartom!

Össze a lábad!

Vesd meg a hátad!

Hej Feri pajtás,

Ez csak a hajtás!

Mint a kilőtt nyíl úgy repülünk,

Szál a szilánk, kavarog körülünk.

Hóha, hahó!

Roppan a hó.

Ugrik a szán, a kecske se jobban,

Zsupsz!.. megakadt egy tüske-bokorban...

Hasra borúlunk,

Mélyre gurúlunk!

Még pityeregsz te bohó?

Hisz puha, jó ez a hó!

A MÁSIK OLDAL.

— Példázat. —

AVÁBAN sütött a nap, midőn egy szilaj ló, elszabadulva a ménesből, keresztül-kasul vágatott a mezőn. Dobogott és toporzékolt a messziről azt lehetett volna hinni, hogy jó kedvében ficzkádozik.

Pedig épenséggel nem volt jó kedve. Sőt nagyon boszankodott.

— Ez már mégis borzasztó! Alig-hogy belekezdtem volna a jó ízű luczernásba, elkergettek, hogy nem az én számomra való. Persze, nekem csak itt a mezőn kell holmi hitvány fűvön rágódnom! Ez borzasztó!

Egy jámbor tehénke legelészett ott szintén azon hitvány réten.

— Hogyan? Neked is panaszod van, kedves ló barátom? Azt hittem, csak magam vagyok ilyen sorban. Nekem is ezt a fonyadt fűvet kell rágicsálnom.

— Az bizony szomorú, sajnállak téged is, mondá a ló. És az a legboszantóbb, hogy van ám nekünk való pompás takarmány, de abba nem eresztenek, azt egy pár kedvencz atyámfia kapja a gazdánktól.

— Az ám! Ni, épen erre visznek egy nagy szekér frissen kaszált lóherét. Milyen jó dolga lesz, a kinek jut.

Csakugyan arra jött a megrakott szekér. Két ló huzta, mellettök ballagott a kocsis. Épen egy kis domb alján voltak, tehát a kocsis megpihenteté igás lovait, hogy jobb erővel induljanak fölfelé. A két elégedetlen közelre sompolygott és sóváran nézte a nekik való jó csemegével

megrakott szekeret. A ló végre oda szólt igás rokonainak:

— Kinek lesz ez a sok jó takarmány?

— Nekünk magunknak, felelé az egyik igás ló.

— Milyen jó dolgok van!

— Nem mondhatnám.

— Micsoda? Ti ugyancsak el lehettek kényeztetve. Hiszen nekem ez a legpompásabb lakoma volna. Vagy nem jó talán?

— Dehogy nem! Nagyon jó. De azért nincs mit irigyelni rajtunk.

— Már hogy ne volna, mikor bőviben kapjátok, amiből nekünk semmi sem jut.

— Oh, kedves barátom, úgy látszik, hogy ti csak az egyik oldalát látjátok a dolognak, a jobbikat. Lakmározni a jó takarmányon, az persze kellemes. Csak-hogy nem adják azt ingyen, nem is olcsón, meg kell szolgálni keservesen. Te, úgy látom, még nem voltál soha befogva, az a jámbor tehénke sem. Nektek van ám jó dolgok. Nekünk ad a gazdánk jó enni-valót, de csak azért, hogy erőnk legyen a sulyos munkára. Reggeltől estig nehéz igában fáradunk, ezzel érdemljük ki mindennap a jó falatot. Ez ám a dolog másik oldala. Aki fárad és dolgozik, az érdemel és kap jót.

Az irigykedők elhallgattak és odább mentek.

— Hm! Tehát hiába panaszkodtam, szólt a szilaj ló. Fáradni kell, hogy jóhoz jussunk. Én pedig nem dolgozom semmit. Be kell érünk a hitvány fűvel, tehát koma, mert nem érdemlünk egyebet.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXVI. kötet 2-dik számában közölt számtani rejtvény megfejtését utólag beküldték: V. Horváth Margit, Kerecsényi Gizella, Hász Mariska, Finitzer Gizella, Reichlin Róza, Tauszig Ernő és Aladár, Seidner Frigyes és Dezső, Dörögdy Antal, Reichl Ferencz, Polgár Bella, ifj. Radda Frigyes.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Körmendy Erzsí. Elbeszéléseidet beküldheted. Elfogadása természetesen attól függ, beválik-e? — **Jobbágy István, Fried testvérek, Graf Elemér, Halász Móríc, Tersánszky Máli és Iona.** A legszivesebben látlak titeket is apró hiveim nagy seregében. Elemér koczkarejtvénye meg fog jelenni. — **Wilhelm testvérek.** Ügyes. Sorát ejtem. — **Váczy Mariska.** Ugy is jól ment. A sajtó hiba sajnos! olyan mint a filloxera: kipusztíthatatlan. Azóta talán esett annyi hó nálatok is, hogy szánkázhattatok. A felső megyékben pompás hóvilág van, mint e számnak czimképén is láthatod. — **N. Farkas Imre.** Sok jó részlettel dicsekedik a te leírásod. Egészben azonban nem való még a sajtó alá, főleg e pillanatban, midőn messze van még a »nyári nap«. — **A becsületesség.** Mint szorgalmazd jelét, szívesen fogadom a munkácskát. De, mint az előző, ez sem igen való még a nyilvánosságra. — **Kepf Jolánka.** Nagyon sajnálom, hogy az ép oly ritka, mint kedves látogatást elmulasztottam. S meg sem irtad, hol a lakásod? A szép ajándékért fogadd meleg köszönetemet. Az most az ebédőnek egyik disz-darabja, mely dicséri adójának ép ugy szeretetreméltóságát, mint ujjacskaínak ügyességét. — **Balogh Terka, Freibauer Rosina, Együd Ábris.** Csak ti küldjétek. Hogy jó célra fordítom, az iránt meg lehettek nyugodva. — **Rákos Adolf tanító ur** a számos megfejtő nevéből megérthette, hogy azzal a rejtvényel igenis meg tudtak birkózni az én kis olvasóim. Nem világos előttünk, mért nem világos Rákos Adolf tanító ur előtt, hogy a többi között a Csergő testvérek is helyes megfejtést küldöttek be. Rákos Adolf tanító ur jól fogja tenni, ha ez üzenet fölött magára nézve hasznos gondolkozásba merül. — **Stein Andor és Hubert Imrike** irását, tekintve, hogy csak hat évesek, jónak találom. — **Schlichter Misi.** A »rothlauf« magyar neve »orbáncz«. Kivánom különben, hogy se magyar, se német névén ne legyen többé közöd hozzá. — **Gaal Anna.** Ügyes kézi rajzodat kimetszettem, s a »Kis Lap« muzeumába tettem. Minta után, természet nyomán, vagy csak ugy fejből rajzoltad? De bármiként termett, valóban takaros. Belőled válhatik. —

Czinner Sándor. Majd jobban is megösmerkedünk még. Üdvözöllek. — **Titze György.** A színházi diszletekre nézve utasítást nem adhatok. Csak kerül talán otthon nálatok (Gyöngyösön?) valaki, aki e részt a kezetekre jár, ha a darabot elő akarjátok adni? Jövő leveled, reménylem, tisztábban lesz írva. — **Weisz Olga.** Derék, hogy legalább a kis Piroska révén maradunk tovább is összeköttetésben. A »Forgó bácsi színházának« 2-ik kötete, ugy reménylem, Husvét táján jelen meg. A W. testvérek N. Kanizsán laknak. — **Rekettyés Alice.** Kis madarad okosága meglepő. Ird meg bővebben az ő mesterkedéseit. Szívesen közlöm. — **Reimann Klára.** Örvendeztess meg mentül előbb gyógyulásod hírével. — **Vermesy Juliska.** Jól meg van szerkesztve, de kelleténél hosszabb. Aztán oly nevek mint *Stanley*, oly fogalmak mint *fatum*: kívül esnek az én apró olvasóim ismereti körén. Rövidebbet, egyszerűbbet kérek. — **Rosenberg testvérek.** Az a leveletok, melybe mentegetőzőtök az előzőnek formátlansága miatt, rojtos szélű. Az u. n. »levélpapíros« nem föltétlenül szükséges, de megkövetelem, hogy a papíros, a melyre irtok: tiszta, metszett szélű és poczátlan legyen. — **Mayer Hedvig és Lajos.** A kis vitez fölépültének szivemből örvendek. Hanem már most a beküldött versikének van baja. Szegényke bizony sántikál. Nyilván a csiszongásban rándult ki egyik-másik lába. Majd ha kigyógyult ebből a bajából, lássam újra. Üdvözöllek. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére adakoztak: Hartyányi Imre 1 frt. (Küldeményed annál inkább meghatott, hogy azon módon küldted azokat a szép fényes krajczárkákat, tizeskéket, a mint te kaptad. Ebből látom, mennyi jószívű önmegtagadásodat jelenti adományod; kétszeres értékű előttem az ilyen jótekonyság, mert azt bizonyítja, hogy a nemes cél kedvéért hosszabb időn át kitartóan le tudtál mondani a saját kedvtöltésedről. F. b.) Kohn Ármin 40 kr., Fischer Oszkár és Andor 1 frt., Czukor Kálmán 1 frt., Mayer Hedvig 1 frt., Mayer Lajos 1 frt., Vagyon Árpád 1 frt., Rosenberg Katinka és Mátvás 1 frt.

Ez adományok a »Nemzet« című napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.